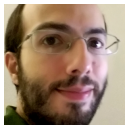
Vol d'ocell

Per JoanM el dg., 04/02/2018 - 09:00

Avui prego amb una contemplació. Em sento transportat amunt, lluny del cos, i miro enrere. Em trobo a la finestra 54 d'aquest edifici tant immens, assegut a la cadira. M'allunyo i veig els carrers de la ciutat, cada cop més a vol d'ocell. Com un zoom vaig enlairant-me i m'adono com de petita és la meva ciutat en el país, com de petit el país en el planeta. Segueixo el viatge i em passen pel costat planetes, satèl·lits, meteorits, sols, galàxies... No s'acaba mai, així m'ho sembla...
Torno a la finestra 53 del meu bloc. Déu m'estima amb desfici, especialment a mi. Coneix qui sóc, cada moment i desig, com diu el salm 139:

"Senyor, has penetrat els meus secrets i em coneixes,
saps prou bé quan m’assec o quan m’aixeco.
Descobreixes de lluny estant els meus propòsits,
veus si camino o si reposo,
et són coneguts tots els meus passos."

Té entranyes i el món batega al meu voltant per demostrar-ho. A vegades no el veig, i per això em cal contemplar en la pregària la seva grandesa. I la meva petitesa. Gràcies per crear tot això per mi, per cadascú. Em sento profundament estimat.